

Samo zamižal sem, pa sem lepoto, vso ozarjeno in ovenčano, videl in slišal, čutil in vohal. —

Ali Ančko je pestoval hudobec, zvitorepil je in jo potrjeval v zmoti:

«Pókaj si prišla ...? No, seveda ... Z obema rokama si vzemi, kar je bilo že zdavnaj tebi zapisano ...! Vzemi! Saj ljubezen je dar božji, milost iz nebes samih, sveta volja stvarnikova, ki ji ni dal mere in mejá ...»

Ančka je dvignila vroče oči, vlažne ustnice so ji drhtele.

«Čas ljubezni ni vrtoglava mladost čakanja, ni sitna starost obnemaganja, — le blaženi trenutek samodruga želje je najpravši čas ljubezni ...»

Vse to je vrelo v njej nezavedno, napol zavedno, čisto zavedno.

Krvavkasta zarja je z mehkim smehljajem že nežno utrinjala trudne zvezde in noč, strašna, vsevedeča noč je trepetaje bledela, ko sem Ančki še prisegal večno zvestobo in sveti zakon.

«Beži, beži!» se je zadovoljno pretegala in se mi smehljala.

«Kaj mi ni to najsvetejša dolžnost?»

«Dolžnost ti je, da ne prismođariš!»

Ko pa sem, starokopitnež, kakršen sem bil, le tiščal z dolžnostjo in se veril pred peklom in nebesi, mi je po dolgem premisleku pomilovalno rekla:

«Mislila sem, da si bolj moderen!»

(Dalje prihodnjič.)

Mirko Pretnar:

Še nekaj ...

Vročé popoldánske ure
visé nad pašniki in travniki;
a še nekaj, pa bo prišla noč.
Temno vidiš še le zdaj, kako
zrè iz dalje te izprašujoč.

Motam misli, vse so že pijane ...
Močno zlato vino točiš ti,
nad vsa moja polja bočiš mi
vroč popódan, srečo sipajoč.
A še nekaj, pa bo prišla noč.